

בחשאי, ואילו בפרהסייה נשטכו דמעות תנין.
סיכסוך בקופסה. מישתה-השמפניה התחיל, בצורה בלתי-מתאימה מבחינה קו-לינארית, בקופסות-שימורים.

בענף, המעסיק 10 אלפים פועלים, פרץ משבר. בוויכוח שנערך בכנסת (ראו מדור קריעות ביניים) נאלצו אפילו אנשי הימין להודות כי הפעם צודקים הפועלים לגמרי, ושנציגיהם התנהגו באחריות רבה.

תביעות הפועלים היו צנועות למדי: לקבל פיצויי-פיטורין בגובה של משכורת חודש לשנת-עבודה, לפי המשכורת האחרונה. תביעה זו מובנת מאליה לרוב הג' דול של עובדי המדינה, שתמהו בוודאי לשמוע שעוד יש ענף יש ענף בו מקבלים העוב-דים פיצויים בגובה שכר 12 יום לשנה, לפי השכר הממוצע (לדוגמה: הממוצע בין 30 אגרות ליום, לפני שלוש שנה, ובין 17 ל"י ליום כיום!).

תביעה שניה: שאחרי עשר שנים, יה-פוך עובד יומי לעובד חודשי.

פיצוץ כרי לפות. המעבידים בענף כבר הסכימו למעשה לתביעות אלה, כא-שר קיבלו לפתע הוראה ממנהיגיהם, ב-י התאחדות התעשיינים, לטוץ את ההסכם. התוצאה: איום בשביתה כללית ובהשבתה כללית.

כוונת התעשיינים היתה ברורה: להביא לידי עימות חמור, כדי להכריח את הממ-שלה להתערב ולכפות הסדר לטובתם.

ואכן, הטכסיס הצליח. לפתע, ערב פרוץ השביתה, התערבה הממשלה, בדמות יוסף קלמוגי. לאחר מכן הוכנסה למישחק גם גולדה מאיר.

הכוונה היתה ידועה לכל המשתתפים ב-מישחק: הממשלה התכוונה להצדיק את התעשיינים, למנוע את קבלת דרישות ה-עובדים — שמעבידיהם כבר הסכימו להן, ושכבר הוגשמו במחצית מיפעלי הענף, השייכים להסתדרות. הכוונה השניה, המוסווית: ליצור מצב

העם

יד רוחצת יד

בדס

קולות האקדחים נדמו. הדם נרחץ מן המושבים. המטוס החטוף תוקן והמריא. למי עזר המיבצע המרעיש של החוט-פיס?

השבוע היתה לכך רק תשובה אחת: למשה דיין.

אילו הזמין דיין לעצמו מיבצע, שיחזק מחדש את מעמדו שהתערער, שיעמיד בצל את יריביו ושיהפוך אותו לגיבור הטלוויזיה — לא יכול היה לבקש מעשה מתאים יותר.

מפסידים ומרוויח. המיבצע כולו הו-כיח שוב שישנו רק שיתוף-פעולה אחד במרחב: זה שבין הקיצוניים שבשני ה-ימנות.

יומי המיבצע התכוננו, בוודאי, לעשות משהו שיוכיר לעולם את העניין הפלסטי-ני, להוכיח שאירגוני-הפידאיון לא חדלו מלהתקיים, כשיש בכוחם לנצח את ה-ישראלים הבלתי-מנוצחים.

יתכן מאוד כי בכך זכו לעידוד מצד נשיא מצריים, שהתקשר לאחרונה שוב עם הפידאיון, כדי לחתור תחת מעמדו של המלך חוסיין. הצלחה של הפידאיון היא, במצב הנוכחי, גם הצלחה של אנוואר אל-סאדאת, הזקוק מאוד-מאוד להצלחות.

אולם התוצאה היתה הפוכה — ואפשר היה לנחש אותה מראש. הסנסציה העלתה את הפלסטינים לחדשות, אך רק לשעה קלה. חוסר-הכישרון של החוטפים, הצלחת הישראלים בשהיה-הקרב שנבחר על-ידי הפידאיון עצמם, וההתבטאויות העלובות של החוטפות אחרי שנלכדו — כל זה הוריד עוד יותר את קרן הפידאיון, וכי-עקסין את קרן הפלסטינים כולם.

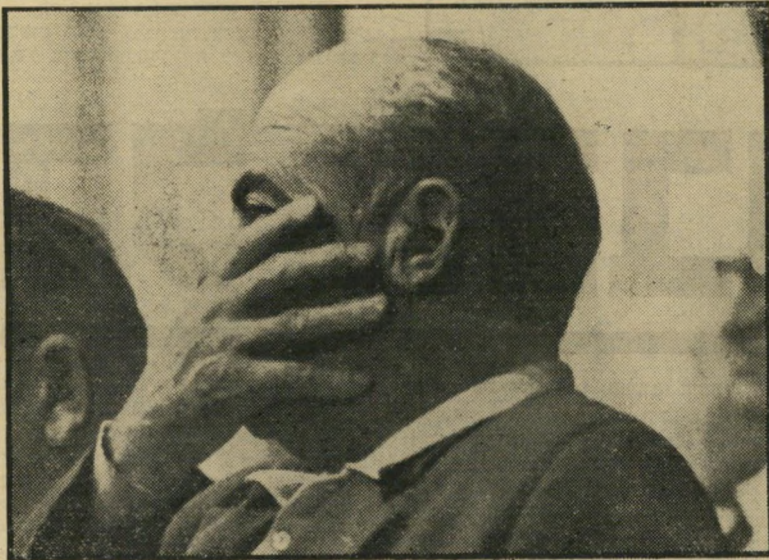
אשת-חיל פולקע' מצאה...

היום כולם

עוברים להודו

בשר ההודו מחירו זול והוא טעים הפליא, כשיודעים איך ומה להכין ממנו.

לניון התפריטים נא לכנות למועצה לענף הלול ת.ד. 124 ת"א-לקבלת חוברת מתכונים חינם.

מתפטר בן-אהרון מי ישתה?

שיביא סוף-סוף את יצחק בן-אהרון להת-פטרות.

המושחק האכזרי. מטמינה המלכודת הכירו היטב את האיש. כי מבחינה מסויי-מת, שייך בן-אהרון לתקופה אחרת. היו ימים, בטרם קום המדינה, כאשר מישחקי-ההתפטרות בצמרת היו דבר יומי. יומי מנהיגים, שדעתם לא נתקבלה, התי-פטרו ברעל גדול. בכך נפתחה תמיד התי-רוצצות, כדי לשכנע את האיש לחזור בו מהתפטרותו, שבסופה אכן חזר בו המתפטר ונתקבלו תנאיו.

בן-גוריון איים לעיתים קרובות בהתי-פטרות, וכך עשו רוב המנהיגים האחרים. עם קום המדינה, יצאה ההתפטרות מן האופנה. הסיבה: איש לא יכול היה להת-פטר ולהיות בטוח שאכן יתבקש לחזור בו. המישחק הפוליטי נעשה אכזרי יותר, ולכל כסא יש מועמדים רבים המוכנים לדרוך על גוויתו.

אולם בן-אהרון שייך אישית ורעיונית לתקופה הקודמת. כמה פעמים איים להת-

(המשך בעמוד 22)

מרחוק הרוויח המלך חוסיין. מקרוב הרי-וויח משה דיין.

מאי שחור. סך-הכל המיבצע: דיין הפך שוב חביב הקהל. הזילזול של יש-ראלים רבים בעם הפלסטיני גבר. מגמות אנשי ארץ-ישראל השלמה חזקו. מדי-ניות-הסיפוח של ממשלת גולדה מאיר זכתה לזריקת-עידוד נוספת. הספטמבר השחור הוליד מאי שחור ל-עניין השלום.

ההסתדרות

בקבוקי שמפניה

וקופסות שימורים

לא היה ספק: יצחק בן-אהרון נכנס ל-מלכודת שחבריו הטמינו לו.

כשהודיע על התפטרותו, אמר לאנשי הוועדה המרכות שכמה מחבריו ישתו שמי-פניה לכבוד המאורע.

הוא צדק בהחלט. אולם היין נשתה

ספורט טוטו

חושב נתניה זכה השבוע

150 אלף ל"י *

מינימום פרסים

300 אלף ל"י *

מינימום פרס ראשון

125 אלף ל"י

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!